

Gabriela Feješová

Stretnutie

Bola to ďalšia osamelá noc, kedy mu jediná spoločnosť robila bledá tvár mesiaca za oknom. Nočná lampa na písacom stole osvetľovala jeho nedokončené kresby, ktoré tam boli rozložené.

Zrak mu znenazdajky padol na jeden konkrétny. Bola to líška krčiaca sa pod nahým, nedokresleným stromom. Tá kresba mu pripomenula ju. Ešte pred niekoľkými mesiacmi jej slúbil, že aj jej čosi nakreslí. No odvtedy už ubehlo veľa času a ešte sa do kreslenia ani nepustil.

S povzdychom pustil papier späť na stôl. Možno to je práve ten dôvod, prečo sa mu čoraz viac vzdáľuje – pretože nedokáže dodržať slovo. A nejedná sa len o nejaký hlúpy obraz.

Rozladene klesol na posteľ a siahol po svojom mobilnom telefóne.

- Chýbaš mi.

Napísal jej správu a doplnil ju o smutného smajlíka, ako keby ten dokázal dostatočne vyjadriť ľudské pocity. Chvíľu váhal, či urobil dobre, no už nebolo cesty späť po tom, ako správu odoslal.

Teraz už iba mohol čakať na odpoveď. Našťastie odpovedala na správy veľmi rýchlo. Aspoň na tie jeho. Ale keď videl, že jeho vyznanie zostáva bez reakcie, napísal jej zase.

- Nemohli by sme sa stretnúť?

Uvedomoval si, že asi pôsobí zúfalo a detinsky. Ale on sa zúfalo aj cítil. Pri pohľade na pokreslené hárky na stole mu zvieralo hrdlo. Ona sa vždy zaujímal o jeho tvorbu. Potreboval nakopnúť, nechať sa inšpirovať a motivovať, aby mohol pokračovať. Potreboval počuť, ako ho zahluší pre jeho lenivosť a bude mu dohovárať, aby dotiahol veci do konca. Alebo aspoň chcel, aby to bolo to, čo potrebuje počuť.

Konečne mu pípol mobil. Ako mu odľahlo, keď súhlasila! Dohodli sa na mieste a čase stretnutia, a už aj sa začal pripravovať.

O pol hodinu opúšťal dom s chlácholivými slovami, ktorými sa snažil ubezpečiť svoju mamu, že sa onedlho vráti.

Most, na ktorom sa mali stretnúť, bol slabo osvetľovaný jednou z pouličných lúč. Keď došiel pod ňu, skontroloval čas. Meškal dve minúty, no ešte ani ju nebolo nikde vidno. Čakanie si skracoval vydychovaním vzduchu, ktorý sa pred ním následne menil na paru. Len čo ho už táto činnosť prestávala baviť, napísal jej ďalšiu správu.

- Už som dávno tu, kde si?

Ale odpoveď neprichádzala, tak ako ani ona.

Pomaly ho začínala prepadať úzkosť. Do mysle sa mu vkrádali obavy, že sa jej azda niečo stalo. Alebo, pre neho oveľa hrozivejšia predstava, že nedorazila zámerne.

Opäť jej napísal.

Nedočkal sa odozvy. Avšak on zostával. Bol presvedčený, že sa skôr či neskôr objaví. Na tomto stretnutí mu veľmi záležalo. Potreboval predsa radu, pomoc a podporu priateľa. Avšak začínal nadobúdať taký pocit, že na túto úlohu si vybral nesprávneho človeka.

No i napriek tomu na ňu vytrvalo čakal, až kým mu prsty na rukách natoľko neskrehli od zimy, že nimi nedokázal hýbať.

Domov sa vracal so zvesenou hlavou a ešte mizernejšou náladou. Nedokázal prísť na to, prečo neprišla. To sa na ňu predsa vôbec nepodobalo.

Napísal jej ďalšiu správu, v poradí už desiatu, v ktorej sa jej spytoval, čo sa stalo. Ale druhá strana zostávala nemá.

Asi zaspala, pomyslel si sarkasticky.

Nakoniec uistil sám seba, že má určite nejaký rozumný dôvod na to, prečo sa nedostavila a zajtra mu to všetko vysvetlí.

Lenže odpovede sa nedočkal ani na nasledujúci deň. Zbytočne si kontroloval mobil každých pár minút. Odpoveď mu neprišla ani o niekoľko dní, ba ani týždňov. A jeho kresby zostávali aj naďalej ležať nedokončené na stole.

Vysvetlenia sa už nikdy nedočkal. No tá situácia mu bola tak dôverne známa, že vysvetlenie vlastne ani nepotreboval. Či áno?